

væsenet er en saa overordentlig ringe, ja endog i en saa slet Tilstand, at det ingenlunde er tidsvarende, ingenlunde er hensigtsmæssigt, og at man ikke kan vente, at det i og for sig kan udrette Stort. til Fædrelandets Forsvar, dog have udredet store Summer til vort Hærvæsen hvert Aar — efter min Mening for store — og det gjør mig ondt, at vi ikke destomindre faae Utaf til Løn, for at vi bevilge disse Penge. Befæstningsvæsenet af den Art, hvorom der hidtil har været Tale, har jeg naturligvis altid været en afgjort Modstander af, og det kan ikke Andet end undre mig at høre Udtalelserne fra de ærede militære Medlemmer, navnlig fra den ærede sidste Taler. Jeg vil tilstaa, at jeg ikke af hans Mund har hørt Kjøbenhavns Befæstning mod Landtiden forsvares; men vi mindes altså godt, at det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds (N. P. Jensen) har sagt os, at Fædrelandets Frelse beror paa, at Kjøbenhavn bliver befæstet baade fra Sø- og fra Landtiden. Det nytter da ikke, at det ærede Medlem, efterat han har fundet, at det store Vælgerfolk ude i Landet ikke vil gaa ind paa denne Plan — jeg skulde næsten tro, at hans egne Vælgere have givet ham et alvorligt Bink i saa Henseende, jeg tror endog at vide det — har forandret Sind. Jeg tror at spore, at han har taget Følehornene til sig, og er gaaet bort fra Landbefæstningen som det eneste Middel til at frelst Fædrelandet. Han kan imidlertid ikke komme bort fra, at han har sagt det — vi have Nagsdagstidenden til at vise ham det — men naar Nogen er kommen paa en gal Vej, og atter kommer paa den rette, glæder det mig altid og det glæder mig selvfølgelig ogsaa lige overfor det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds. — Det ærede Medlem var glad over, at jeg tidligere har udtalt, at ogsaa jeg kunde ønske befæstede Punkter. Jeg sagde dengang — og jeg vil sige det samme i Dag — at det gjør jeg ganske vist. Jeg vedskjender mig endnu som tidligere, at jeg, hvorvel jeg vil forudsikke den Bemærkning, at jeg ikke tror paa, at Danmark kan frelses ved Militærvæsen enten stort eller lille, dog meget godt ser, at Afstæffelsen af alt Militærvæsen ikke lader sig gjøre, og naar vi have en Armee, stor eller lille, vedskjender jeg mig den Ansufelse, at det turde være mindre forsvarligt ikke at have nogle befæstede Punkter, hvortil de forskellige Uddelinger af Armeen i kritiske Tilfælde kunde trække sig tilbage, eller i visse Tilfælde slutte sig ind i. Af-døde Oberst Schernings Navn er nævnt i Dag, og det glædede mig at høre det; thi jeg er vis paa, at, jo længere man lever og ser tilbage paa, hvad den Mand har talt og skrevet, baade i denne og i flere andre Sager, desto mere vil man komme til Erkjendelse af, at det, hvis man havde lyttet til hans Raad, medens han levede, havde været til Gavn for Fædrelandet, og det vil endnu være

godt at tage hans Raad til Indtægt. Denne af-døde Hædersmand har pointeret Punkter ved Store- og Lillebælt og i Sylland. Naar der mæder os en Regjering, som for Alvor vil forhandle med os om flige Ting, vedskjender jeg mig den Ansufelse, at det ikke kommer an paa nogle Mil-lioner mere eller mindre. Man skal ikke sige be-stemt, at der maa bruges saa og saa mange Penge; i det Stykke giver jeg Modstanderne Ret. Jeg vilde helst have, at det skulde være mindre, men det kunde hændes, at det blev mere. Jeg indrømmer, at, naar man begynder paa en Plan og vil have den nogenlunde, som man har tænkt sig den, slaa de finantzielle Beregninger ikke altid til; det er en Væere, man faar overalt i Livet, og ligeledes ved alle Byggeforetagender; jeg har end-og selv været i det Tilfælde. Det, hvorom Spørgsmaalet da kommer til at dreie sig, er det, der er udtrykt i Dagsordenen ved Ordet „for-maalstjenlig“, en formaalstjenlig Plan. Det er et overordentlig heldigt Udtryk; men jeg kan jo ogsaa nok tænke, at, naar saa forstandige og ind-sigtsfulde Mænd have lagt deres Hjerter i Blød for at finde det heldigste Udtryk, maa de ogsaa have været heldige. Naar vi altsaa kunde komme alvorlig til at forhandle derom, og vi havde en Regjering, som vilde forhandle med os derom, var Sagen en anden, og jeg negter ikke, at jeg da kunde være med; men jeg siger, som min Nabo til Højre: Den første og mest afgjørende Betin-gelse er den, at man kommer bort fra Kjøbenhavns Befæstning, fra faste befæstede Punkter omkring Kjøbenhavn, og at man vil gaa til en Formue- og Indkomstskat. Man veed, at det er den værste Brander i Regjeringens Næse, at man vil have den, og jeg kan Intet tænke mig i politiske Henseende, som i den Grad er forargeligt for Regje-ringen, som en Skat paa Formue og Ind-tægt; men jeg maa tillade mig at sige Regje-ringen, at jeg, efterat jeg nu flere Gange har hørt, navnlig dens Chef, saa alvorlig og bestemt udtale dette, hvor velvillige Tanker jeg end ellers kan have om Regjeringen, adskillige Gange har maattet sige mig selv: Det er en afgjort Umulighed for den Side af Salen, hvortil jeg henregner mig i de fleste politiske Spørgsmaal, overhovedet at tro, at vi kunne gjennemføre nogen Plan med denne Regjering. Det er jo nemlig ikke alene Befæst-ningsagen, man tænker paa, at Formue- og Ind-tægtsskatten kunde komme til Gode. Man tænker, at den ogsaa kunde komme til at afløse adskillige Poster paa vor Soldlov; men naar Regjeringen er en saa afgjort Modstander af dette Princip, har jeg, som sagt, opgivet Troen paa, at man paa nogen Maade eller i nogenjomhelst Henseende kan komme til at forhandle med den om noget al-vorligt Spørgsmaal. Dette gjør mig ondt; jeg maa i højeste Grad beklage det, idet jeg erkjender, at det er dygtige Mænd, der have Sæde i Regje-ringen, og naar de ville bruge deres Dygtighed i